

Schippers van weleer

Door Corine Nijenhuis

**Wim en Kees Schuller, schippers 1956-1975
Zorg en Vlijt, luxe motor, 1922, 100 ton**

Ze waren halverwege de 40 toen ze het familiebedrijf erfden en daarmee de luxe motor Zorg en Vlijt. Wim en Kees kenden de firma Schuller van binnenuit, ze hadden jaren meegewerkt in de hout- en riethandel van hun vader. Als kersverse compagnons waren de rollen snel verdeeld: Wim regelde de zaken op kantoor, Kees die rond het schip dat de goederen vervoerde. Maar varen deden ze altijd samen.

De firma Schuller kocht zijn handelswaar in de Biesbosch. In de winter werd het riet er gesneden door dag- of loonwerkers, in het voorjaar ter plekke gesorteerd. Mat-riet en dek-riet; de broers verkochten het aan fabrieken in Duitsland en België. En, samen met bundels rijshout, aan Rijkswaterstaat, die er zinkstukken van maakte. Zodra ze een koper hadden, voeren Wim en Kees de Zorg en Vlijt de krekens van de Biesbosch in om hun handelswaar te halen. Bij opkomend water bereikten ze de rietheuvels en begonnen onmiddellijk met laden. Dan begon ook het gevecht

tegen tijd en getijde. Want alleen wanneer het schip kort vóór laagtij kon vertrekken, lukte het om over de zandbanken te komen. Speciaal voor dat doel was de luxe motor uitgerust met een zescilinder Klöckner Deutz van 116 pk; de Zorg en Vlijt was het kleinste schip in de regio dat met zo'n sterke motor voer.

Dazen velen

Wim en Kees laadden zelf. Met steeds twee bossen griendhout op hun eeltige schouders liepen ze heen en weer over de planken die tussen de wal en het schip waren gelegd. Hoe verder het schip werd geladen, hoe hoger dat loopplankparcours kwam te liggen. Bij harde wind was het lastig geen misstap te maken. In de zomer, wanneer de mannen zweetten als ossen, moesten ze de dazen in hun gezicht velen, omdat ze geen hand vrij hadden om ze weg te slaan.

Zodra het ruim vol was, stouwen de laders bossen mat-riet in de gangboorden. Daarbovenop kwam de deklust. De Zorg en Vlijt groeide drie meter in breedte en minstens zoveel in hoogte. Het stuurhuis verschoof zich achter het riet en werd vervangen door een tijdelijk 'bovenhutje'. In de

Bos voor bos riet laden in de Biesbosch met de luxe motor Zorg en Vlijt.

sluizen was het volgeladen schip geen graag geziene gast: schippers keken angstig naar hun geveerde roefjes waar de scherpe stelen van het griendhout langs schuurden.

Klok rond

Tijdens de tochten naar de buitenlandse fabrieken werd de klok rond gevaren. Niet omdat ze haast hadden, maar omdat de broers dat prettig vonden. En omdat ze voor het weekend terug wilden zijn. Daar wachtten hun echtgenotes. Dan kregen ze weer

verse maaltijden; na vijf dagen varen was het meegenomen eten schoon op. Bij de Belgische fabriek kregen ze vaak een goed maal van de directeursfamilie. Als cadeau gaf Wim een fles jenever die hij onder de bank in de stuurhut had meegesmokkeld. De firma Schuller stierf een ongewenste dood. Door de afdamming van het Haringvliet in 1971 verdween het tij in de Biesbosch. En daarmee het riet en de handel in de regio. Het was het einde van een tijdperk.

Schrijfster en beeldend kunstenaar Corine Nijenhuis schreef onder meer de non-fictie roman 'Een vrouw van staal', waarin zij niet alleen de geschiedenis van haar eigen varende woonschip, maar ook die van de Nederlandse binnenvaart van 1901 tot nu vastlegde. Ontmoetingen met oud-schippers tijdens lezingen naar aanleiding van dit boek, leverden een serie nieuwe verhalen op, die tweewekelijks in Schuttevaer verschijnen.

www.corinenijenhuis.com